

ефективною, проте і в цьому випадку можуть виникнути складнощі у погодженні строків та етапів ліквідації, майнових питань і т.п. В разі ліквідації у зв'язку з одностороннім рішенням однієї зі сторін, існують ризики виникнення спорів в разі наміру іншої сторони ліквідувати базу. Ліквідація у зв'язку з досягненням цілей функціонування іноземної військової бази відбувається відповідно до положень міжнародних договорів, де встановлюється мета створення та функціонування бази.

*Petrova M. V.,
student,
National University «Odesa Law Academy»*

LEGAL STATUS OF PRIVATE MILITARY AND SECURITY COMPANIES IN THE INTERNATIONAL LAW

Over the past 20 years, more and more functions that were carried out by state forces previously, have been transferred to the hands of private military and security companies. Private military and security companies is a very common in the international practice structure, which is authorized by the states for special tasks, and their presence in the armed conflicts is not a new phenomenon. At that moment there are more than three thousand of these companies operating in more than 60 countries; according to experts, the annual turnover of the global market for private military services is now up to \$200 billion, and the number of customers seeking for services of private military companies increases every year. Moreover, the services of private companies providing security services address not only the state but also commercial companies, international, regional and non-governmental organizations.

Private military and security companies are not subordinate to the military command, unless they are civil servants. But operating in armed conflicts their employees can get state military clothing, including protective equipment, and even a personal weapon.

In Ukraine, there are also such military services and security companies, they are Omega Consulting and Vega Strategic Services. Their services include support and escorting cargo, delegations, media groups, foreign tourists, citizens and individuals; protection of the important and strategic facilities; analysis of potential risk and the

level of companies security; gathering of the information; training and consulting of the armed forces; and of course, the provision of their experts and operators for the work in foreign companies under the contract.

With the proliferation of such organizations the question from the point of view of international humanitarian law on the status of their employees arose: who they are, civilians who accompany the armed forces, or persons taking a direct part in armed conflict?

Initially, the staff of these companies was called «mercenaries», but this does not correspond to the definition given by the International Convention on the prohibition of mercenary activities and the First Additional Protocol to the Geneva Conventions. Therefore, to determine the status of private companies in 2006 the Government of Switzerland and the International Committee of the Red Cross initiated the elaboration of rules and regulations on private military and security companies operating in armed conflicts. As a result of this process, September 17, 2008 was worded «Montreux Document» – the first document in the international law relating to the activities of private military and security companies, with their presence in areas of armed conflict. The first who put their signatures under the document adopted in Montreux, where 17 countries (Afghanistan, Austria, Angola, Australia, United Kingdom, Germany, Iraq, Canada, China, Poland, Sierra Leone, United States, Ukraine, France, Sweden, Switzerland and South Africa). The document is open to all the states and international organizations, and currently it has acceded to 39 states.

Regarding the status of private military and security companies, the document states: «24. Status of the personnel of private military and security companies is governed by international humanitarian law, in each certain case, in particular with regard to the nature and terms of the performance of its functions. 25. If employees of private military and security companies are civilians under international humanitarian law, they may be the object of attack, unless they are directly involved in the fighting and only during such participation. «

The argument in this case is that if employees of private military and security companies are not parties of the armed forces of the State, they are classified as civilians. As such, they should not be targeted. However, if private military and security companies engaged in activities which may be considered as direct participation in hostilities, they lose their right of protection from the attack.

In general, the Montreux Document confirms that private companies have to comply with international humanitarian law, and is intended for use as a guide in their activities. The document also increasingly seeks to preserve the status of civilians for companies the personnel.

The document lays an excellent basis on which the International Committee of the Red Cross can discuss issues of humanitarian properties with all the countries where they work or where private military and security companies are based, as well as with all organizations and people who can influence the course of an armed conflict.

Сверба Ю.І.,

студент,

Національний університет «Одеська юридична академія»

ПРАВОВИЙ СТАТУС МІЖНАРОДНОГО КОМІТЕТУ ЧЕРВОНОГО ХРЕСТА

Війна завжди мала глобальний вплив на життя цілих народів та держав. В останні роки спостерігається збільшення військових конфліктів, які стали більш довготривалими, завдають значної шкоди цивільним об'єктам та страждань мирному населенню, створюючи цим безвихідні ситуації для суспільства. Враховуючи досвід світових війн, набуває актуальності питання обмеження насилля воюючих сторін, шляхом активної розробки і укладення договорів, які стануть невід'ємним елементом системи міжнародного гуманітарного права.

Одним із механізмів, покликаних сприяти ефективній реалізації його норм, є ширше залучення до цього процесу інститутів громадянського суспільства, зокрема громадських організацій. Серед існуючих неупереджених гуманітарних організацій особливе місце займає Міжнародний комітет Червоного Хреста (далі – МКЧХ). Тому темою нашого дослідження є правовий статус неурядової організації, що діє дотепер – Міжнародний Червоний Хрест. Звичайно, досліджень діяльності МКЧХ в міжнародно-правовій науці є досить багато, але ми ставимо перед собою за мету систематизувати та узагальнити відомості з цієї теми. Ця організація є неурядовою і доволі часто до суб'єктів міжнародного права її не відносять. Проте ми спробуємо довести на основі аргументованих підстав та